

RAYMOND CHANDLER

Případ naruby

MLADÁ FRONTA

RAYMOND CHANDLER

Případ naruby

MLADÁ FRONTA

„Když jeho jazyk stoupá do výšin
skromné výmluvnosti, náhle sebou vzrušením
trhneme a uvědomíme si, že se nenacházíme
v přítomnosti pouhého vypravěče akčních
historek, ale mistra stylu, osvíceného vypravěče.“

— *Joyce Carol Oatesová, The New York Review of Books* —

Jean a Helze, bez nichž bych tuto knihu nenapsal.

Přeložil František Jungwirth

Playback© 1958 Raymond Chandler Limited.

All rights reserved.

Translation © František Jungwirth — dědicové c/o DILIA, 1966

1. KAPITOLA

» Hlas v telefonu zněl ostře a pánovitě, ale nerozuměl jsem dobře, co říká — částečně proto, že jsem byl ještě rozespalý, a do jisté míry také proto, že jsem držel sluchátko obráceně. Otočil jsem ho do správné polohy a zabručel.

„Slyšíte mě? Říkal jsem, že jsem advokát Clyde Umney.“

„Advokát Clyde Umney. Myslel jsem, že jich máme po-
vícero.“

„Vy jste Marlowe, že?“

„Jo. Asi to tak bude.“ Podíval jsem se na hodinky. Bylo půl sedmé ráno a to je doba, kdy nebývám zrovna v nejlep-
ší formě.

„Nebudte na mě drzý, mladíku.“

„Promiňte, pane Umney. Jenomže už nejsem mladík. Jsem starý, utahaný a ještě jsem do sebe nenalil ani hlt kávy. Co si ode mě přejete?“

„V osm hodin budete čekat na rychlík Super Chief, mezi cestujícími identifikujete jednu dívku, budete ji sledovat, dokud si nenajme někde pokoj, a pak mi podáte zprávu. Jasně?“

„Ne.“

„Proč ne?“ vyštěkl.

„Nevím toho dost, abych si byl jistý, že ten případ můžu převzít.“

„Tady je Clyde Um—“

„Zadržte,“ přerušil jsem ho, „nerad bych dostal hysterický záchvat. Řekněte mi jen základní fakta. Snad by vám lépe vyhovoval jiný soukromý detektiv. Já jsem u FBI nesloužil.“

„Hm. Za půl hodiny k vám do kanceláře přijde má sekre-
tářka, slečna Vermilyeaová. Přinese vám všechny potřebné údaje. Je to velmi schopná pracovnice. Doufám, že vy také.“

„Po snídani podávám mnohem větší výkon. Pošlete ji ke mně sem, ano?“

„Kam je to sem?“

Dal jsem mu svou adresu do bytu na Yucca Avenue a vysvětlil jsem mu, jak to sekretářka najde.

„Jak si přejete,“ řekl nevrle, „ale v jedné věci musíte mít na-prosto jasno. Ta dívka nesmí zjistit, že ji někdo sleduje. Na tom nesmírně záleží. Jednám z pověření vlivné washingtonské advokátní kanceláře. Slečna Vermilyeaová vám dá nějaké peníze na případné výdaje a vyplatí vám zálohu dvě stě padesát dolarů za vaše služby. Očekávám, že svých zkušeností využijete v míře co největší. Dál už nemusíme ztrácet čas zbytečnými řečmi.“

„Udělám, co je v mých silách, pane Umney.“

Zavěsil. Vyhrabal jsem se z postele, osprchoval jsem se a oholil. Právě jsem popíjel třetí šálek kávy, když se ozval domovní zvonek.

„Já jsem Vermilyeaová, sekretářka pana Umneyho,“ řekla skoro sametovým hlasem.

„Prosím, pojdte dál.“

Byla to fešanda. Na sobě měla světlý plášť do deště s páskem, žádný klobouček, kozačky, které ladily s pláštěm, na hlavě účes z přísně upravených platinových vlasů. V ruce držela skládací deštník z umělé hmoty. Pár modrošedých očí na mě hleděl, jako kdybych řekl něco vulgárního. Pomohl jsem jí z pláště. Ucítil jsem velmi příjemný parfém. Nohy v průsvitných punčoškách, pokud jsem dobře viděl, skýtaly utěšený pohled. Se zaujetím jsem na ně civěl, zejména když přehodila nohu přes nohu a čekala, až ji zapálím cigaretu.

„Christian Dior,“ řekla, jako by mi přečetla myšlenky. „Nic jiného na sebe nevezmu. Připalte mi, prosím.“

„Dnes toho máte na sobě o moc víc,“ řekl jsem a připálil jsem jí zapalovačem.

„Nestojím o dotěrnosti tak brzy ráno.“

„Která denní doba vám vyhovuje, slečno Vermilyeaová?“

Kýsele se pousmála, okamžik hledala v kabelce a pak přede mě hodila obálku. „Myslím, že tam najdete všechno, co potřebujete.“

„Nu, všechno asi ne.“

„Tak už toho nechte, vy komedianté. Jsem o vás dokonale informována. Víte, proč si pan Umney vybral vás? Nevybral vás on, ale já. A přestaňte mi okukovat nohy.“

Otevřel jsem obálku. Byla v ní další zapečetěná obálka a dva šeky vyplněné na moje jméno. První, na dvě stě padesát dolarů, nesl poznámku: „Záloha na poskytnutí profesionálních služeb.“ U druhého šeku, na dvě stě dolarů, byla poznámka: „Záloha na nutné výdaje pro Philipa Marlowa.“

„Předložíte mi podrobné vyúčtování výloh,“ řekla slečna Vermilyeaová. „A alkohol si kupujte za své.“

Druhou obálku jsem zatím ještě neotevřel. „Proč se Umney domnívá, že převezmu případ, o kterém nic nevím?“

„Převezmete ho. Nikdo po vás nechce nic nezákonného. Dávám vám na to slovo.“

„A co ještě?“

„Nu, až nebudu mít tolik práce, můžeme si o tom za někte-rého deštivého večera pohovořit.“

„Přesvědčila jste mě.“

Otevřel jsem druhou obálku. Byla v ní fotografie a dívka na ní se buď chovala odjakživa tak nenuceně, nebo měla velké zkušenosti s tím, jak se dát fotografovat. Tmavé, podle všeho rudohnědé vlasy, široké, rovné čelo, vážné oči, vystouplé lícní kosti, nervózní chřípí a ústa, která nic neprozrazovala. Byla to jemně řezaná, téměř strnulá tvář, spokojená však nebyla.

„Obrátte to, prosím,“ řekla slečna Vermilyeaová.

Na rubu byly strojem zřetelně vypsáné údaje.

„Jméno: Eleanor Kingová. Výška 162 cm. Věk asi 29 let. Vlasy rudohnědé, husté, přirozeně zvlněné. Drží se zpříma, má hlubší, zřetelný hlas, dobře se obléká, nikoli však nápadně. Líčí se přiměřeně. Žádné viditelné jizvy. Charakteristické chování: Když někam vchází, má ve zvyku pohnout očima, nikoli hlavou. Je-li nervózní, škrábe se na dlani. Je levačka, ale umí to dobře maskovat. Hraje slušně tenis, znamenitě plave a skáče do vody, hned tak se neopije. Trestaná nebyla, ale otisky prstů jsou v kartotéce.“

„Byla v chládku,“ řekl jsem a podíval se na slečnu Vermilyeaovou.

„Nemám jiné informace než ty, které tam jsou. Držte se přesně daných instrukcí.“

„Je tam jen dívčí jméno, slečno Vermilyeaová. Taková kůstka je v devětadvaceti určitě už provdaná. Nestojí tu nic o snubním prstenu nebo o nějakých špercích. To se mi nezdá.“

Mrkla na hodinky. „Raději ať se vám to nezdá na nádraží Union. Nemáte moc času.“ Zvedla se, pomohl jsem jí do bílého pláště a otevřel dveře.

„Přijela jste vlastním vozem?“

„Ano.“ Udělala pár kroků a otočila se. „Jedna věc se mi na vás líbí. Nejste dotěrný. A v jistém směru jste slušně vychovaný.“

„Dotěrnost je mizerná metoda.“

„A jedna věc se mi na vás nelíbí. Hádejte co?“

„Lituji. Nemám zdání. Leda to, že některým lidem nejde pod nos, že jsem ještě naživu.“

„To jsem nemyslela.“

Sešel jsem s ní ze schodů a otevřel jsem jí dveře u auta. Byla to levná značka, cadillac model Fleetwood. Krátce mi pokývla a rozjela se dolů z kopce.

Vrátil jsem se domů a jen tak pro jistotu jsem naházel pár drobností do příručního zavazadla.

2. KAPITOLA

» Nic to nebylo. Super Chief přijel na čas, jako téměř vždy, a dotyčnou osobu bylo možné vypátrat tak snadno jako kloka ve fraku. Nenesla nic kromě jakési brožované knížky, kterou hodila do prvního koše na odpadky. Sedla si a zahleděla se do země. Jestli jsem někdy viděl nešťastnou dívku, tak to byla ona. Po chvíli se zvedla a šla ke stojanu s knihami. Nic si nevybrala, a když odcházela, koukla na velké nástěnné hodiny.

Pak se zavřela v telefonní budce. Do otvoru automatu naházela šest stříbrných mincí a s někým mluvila. Výraz její tváře se vůbec nezměnil. Zavěsila, odešla ke stojánku s časopisy, koupila si *New Yorker*, podívala se znovu na hodiny, sedla si a dala se do čtení.

Měla na sobě tmavomodrý kostým s bílou halenkou vystřiženou u krku a s velkou safírově modrou broží v klopě, která nepochybně ladila s náušnicemi, kdybych mohl vidět její uši. Vlasy měla hnědočervené. Vypadala jako na fotografii, byla však o něco vyšší, než jsem předpokládal. Z tmavomodrého kloboučku se stuhou visel krátký závoj. A měla rukavice.

Po chvíli přešla kolem klenutých východů, před nimiž je stanoviště taxíků. Podívala se nalevo k nádražní restauraci, obrátila se a vešla do haly čekárny, koukla se na dragstór, na kiosek s novinami a na lidi posedávající na vydrhnutých dřevěných lavicích. Některé pokladny byly otevřené, jiné ne. O ty se nezajímala. Znovu si sedla a podívala se na hodiny. Svlékla si pravou rukavičku a nařídila si náramkové hodinky, drobnou platinovou věcičku bez brilantových ozdob. V duchu jsem ji srovnával se slečnou Vermilyeaovou. Nevypadala poddajně, upjatě nebo upejpavě, ale Vermilyeaová vedle ní vyhlížela jako holka z ulice.

Ani teď nezůstala déle sedět. Vstala a procházela se. Vyšla ven na nástupiště, vrátila se, vešla do dragstóru a chvíli postála u stojanu s knihami. Dvě věci byly jasné. Jestli jí měl někdo přijít naproti, nebyla schůzka smluvena na dobu příjezdu vlaku. Vypadala jako dívka, která čeká na přípoj. Vešla do nádražní restaurace. Sedla si ke stolku s umělohmotnou deskou, prohlédla si menu a pak se dala do čtení časopisu. Objevila se číšnice s nezbytnou sklenkou studené vody a s jídelním lístkem. Dívka si neobjednala nic. Číšnice odešla a dívka pokračovala ve čtení. Bylo asi čtvrt na deset.

Klenutým průchodem jsem vyšel k nosiči, který čekal na stanovišti taxíků. „Máte na starosti Super Chief?“ zeptal jsem se ho.

„Jo. Částečně.“ Bez většího zájmu pohlédl na dolar, který jsem mnul mezi prsty.

„Čekám na někoho, kdo měl přijet přímým vozem Washington-San Diego. Vystupoval někdo?“

„Myslíte jako jestli vystoupil s kuframa a se vším?“

Kývl jsem.

Nechal si to projít hlavou a zkoumavě si mě prohlížel chytrýma kaštanovýma očima. „Jeden cestující vystoupil,“ řekl konečně. „Jak ten váš známý vypadá?“

Popsal jsem muže, který se mohl docela dobře podobat herci Edwardu Arnoldovi. Nosič zavrtěl hlavou.

„To vám nepomůžu, pane. Na toho cestujícího, co vystoupil, ten váš popis vůbec nesedí. Ten váš známý bude asi ještě ve vlaku. Z přímého vozu nemusí vystoupit. Vagon se přistavuje k čtyřiasedmdesátce. Odjezd jedenáct třicet. Vlak ještě není sestavený.“

„Díky,“ řekl jsem a dal jsem mu ten dolar. Dívka měla zavazadla ještě ve vlaku a to mi stačilo.

Vrátil jsem se k nádražní restauraci a skleněnou stěnou jsem nahlédl dovnitř.

Dívka četla časopis a nimrala se s kávou a se šnekem. Odsunul jsem se k telefonní budce a zavolaal jsem do známé garáže, aby poslali někoho, kdo by odvezl můj vůz, kdybych se před polednem nezval. Udělali to už několikrát a měli rezervní klíček. Šel jsem k autu, vytáhl jsem příruční zavazadlo a za deset centů jsem ho uzavřel do úschovny skříňky. V ohromné hale čekárny jsem si koupil okružní jízdu do San Diega a znovu jsem odklusal k nádražní restauraci.

Dívka tam ještě seděla, ale nebyla už sama. Proti ní seděl nějaký chlápek, usmíval se a mluvil na ni, a na první pohled jsem poznal, že ho dívka zná a lituje toho. Od špiček vínových polobotek až po zapnutou žlutohnědou kostkovanou košili bez kravaty pod krémovým sportovním sakem na něm bylo vidět, že je z Kalifornie. Byl asi metr osmdesát pět vysoký, štíhlý, měl hubenou, domýšlivou tvář a příliš vyceněné zuby. V ruce obdržel nějaký papír.

Z náprsní kapsy saka mu splýval žlutý kapesníček jako kytička narcisů. A jeden fakt byl průzračný jako destilovaná voda. Dívka po jeho přítomnosti netoužila.

Mluvil dál a muchlal papír. Nakonec pokrčil rameny a zvedl se ze židle. Natáhl ruku a špičkou prstu pohladil dívku po tváři. Prudce ušklubla hlavou. Muž pak narovnal zmuchlaný papír, pečlivě ho položil před ni na desku stolku a s úsměvem vyčkával.

Pomalou, pomalounku sklouzla pohledem na papír a zírala na něj jako hypnotizovaná. Natáhla po něm ruku, ale muž byl hbitější. Zastrčil papír do kapsy a stále se usmíval. Potom vytáhl takový ten kapesní kroužkový zápisník, načmáral něco propiskou, list vytrhl a položil před ni. Ten si mohla vzít. Vzala ho, přečetla a dala do kabelky. Konečně se na něho podívala. A konečně se na něho usmála. Řekl bych, že jí to dalo dost přemáhání. Natáhl dlaň a poplácal ji po ruce, zvedl se od stolu a vyšel z restaurace.

Zavřel se v telefonní budce, vytočil číslo a dost dlouho mluvil. Vyšel z kabiny, našel nosiče a vedl ho ke skříňkám na zavazadla. Objevil se světle šedý kufřík a příruční zavazadlo téže barvy. Nosič vynesl obojí ven k parkovišti a následoval muže k lesklému dvojbarevnému buicku Roadmasteru, kabrioletu, který nemá skládací střechu. Nosič položil věci za sklopené sedadlo, dostal zaplacené a odešel. Chlápek ve sportovním saku se žlutým kapesníčkem usedl za volant, vycouval a pak na chvíli zastavil, aby si nasadil tmavé brýle a zapálil cigaretu. Potom odjel. Poznamenal jsem si číslo vozu a vrátil se na nádraží.

Další hodina byla dlouhá tři hodiny. Dívka vyšla z nádražní restaurace a četla časopis v čekárně. Myšlenkami ale bloudila jinde. Obracela stránky zpět, aby se podívala na to, co už četla. Chvillemi nečetla vůbec, jenom časopis držela a civěla do prázdna. Měl jsem dopolední vydání večerníku a skrytý za novinami jsem ji pozoroval a skládal si dohromady, co jsem už věděl. Neměl jsem v ruce žádný spolehlivý fakt. Aspoň mi to pomáhalo ubít čas.

Ten chlápek, co s ní seděl u stolu, předtím vystoupil z vlaku, protože měl zavazadla. Mohl přijet stejným vlakem jako ona a snad to byl ten cestující, který vystoupil z přímého vozu. Dívka dala svým chováním pěkně zřetelně najevo, že o něho nestojí, a on se zas tvářil tak, jako že to je hrozná škoda, ale když se ona koukne na ten papír, že si to rozmyslí. A to se podle všeho i stalo. Protože k tomu došlo až poté, co vystoupili z vlaku, i když se to mohlo mnohem klidněji odbýt už dřív, bylo zřejmé, že ve vlaku muž ten papír ještě neměl.

V té chvíli náhle dívka vstala, zašla ke kiosku s novinami a vrátila se s balíčkem cigaret. Strhla celofán a zapálila si. Kouřila neobratně, jako kdyby to neuměla, a mezitím se výraz její tváře změnil, stal se vyzývavější a hrubší, jako by z nějakého důvodu záměrně chtěla vypadat ordinérně. Koukl jsem se na hodiny na stěně. Deset čtyřicet sedm. Pokračoval jsem v úvahách.

Ten zmuchlaný papír vypadal jako výstřižek z novin. Chtěla mu ho vytrhnout, ale on jí to nedovolil. Pak napsal pár slov na čistý list, který jí dal. Dívka se na něj podívala a usmála se. Závěr: ten Romeo na ni něco věděl a dívka se musela tvářit, že se jí to líbí.

Dalším bodem bylo to, že on o něco dříve někam z nádraží zašel, snad pro auto, snad pro ten výstřižek nebo kdovíco. To znamenalo, že se neobával, že mu ona uteče, a posilovalo to mou domněnku, že už jí ukázal částečně karty, ale neodkryl je všechny. Možná že si sám ještě nebyl zcela jistý a potřeboval si něco ověřit. Když na ni ale teď vyrukoval s trumfem, odjel i se zavazadly v buicku. Už se nepotřeboval obávat, že ji ztratí z dohledu. Ať je spojovalo cokoli, bylo to něco natolik pevného, aby toto spojení nebylo přerušeno.

V jedenáct pět jsem tohle všechno hodil za hlavu a začal jsem o tom přemýšlet z jiné strany. Nevedlo to nikam. V jedenáct deset nádražní rozhlas oznámil, že vlak sedmdesát čtyři pro cestující do Santa Any, Oceanside, Del Mar a San Diega stojí připraven k odjezdu na jedenácté koleji. Z nádražní čekárny se vyhrnul chumel lidí, dívka mezi nimi. Jiný hlouček už

procházel bránou na nástupiště. Díval jsem se za dívkou a pak jsem se vrátil k telefonním kabinám. Vhodil jsem desetacent a vytočil číslo kanceláře Clyda Umneyho.

Slečna Vermilyeaová se ohlásila pouze číslem.

„Tady je Marlowe. Je tam pan Umney?“

Odpověděla úředním hlasem: „Lituji, ale pan Umney je u soudu. Mohu něco vyřídit?“

„Navázal jsem spojení a odjíždím vlakem do San Diega nebo některé zastávky na té trati. Zatím nevím, do které.“

„Děkuji. Ještě něco?“

„Jo, sluníčko svítí a naše přítelkyně má nahnáno stejně málo jako vy. Nasnídala se v nádražní restauraci oddělené od nádražní haly skleněnou stěnou. Seděla v čekárně, kde bylo kromě ní ještě sto padesát dalších lidí. A klidně mohla zůstat schovaná ve vlaku.“

„Děkuji, všechno jsem si poznamenala. Pana Umneyho o tom co nejdřív zpravím. Zatím jste si tedy neutvořil žádný definitivní názor?“

„Něco přece. Že jste mi nenalila čistého vína.“

Tón jejího hlasu se naráz změnil. Někdo patrně opustil její kancelář. „Poslyšte, vážený, máte pro nás něco udělat. Hledte odvést pořádnou práci. Clyde Umney je v tomhle městě u vesla.“

„Kdo by stál o vodu, kopretinko. Já zapíjím whisky pivem. Jestli se mi dostane povzbuzení, vynasnažím se ještě víc.“

„Dostanete zapláceno, šerloku — když odvedete práci. Jinak ne. Jasně?“

„Nic sladšího jste mi ještě neřekla, miláčku. Tak zatím.“

„Poslyšte, Marlowe,“ pronesla naléhavě. „Nechtěla jsem na vás být hrubá. Pro Clyda Umneyho je to mimořádně důležitý případ. Kdyby neuspěl, přijde asi o velmi cenná obchodní spojení. Já jsem vás jen tak otukávala.“

„To se mi líbí, Vermilyeaová. Zahýbalo mi to podvědomím. Zavolám vám, jak to půjde.“

Zavěsil jsem, prošel jsem vchodem na nástupiště a ušel asi kilometr, než jsem se dostal na jedenáctou kolej, kde jsem

nasedl do vagonu, v němž se převalovala oblaka kouře z cigaret, které šetří vaše hrdlo natolik, že vám skoro vždy zůstane jedna plíce zdravá. Nacpal jsem si dýmku a zapálil, abych přispěl k všeobecnému čmoudu.

Vlak se hnul, nekonečně dlouho se vlekl mezi zahrádkami a nezastavěnými parcelami východního L. A., pak trochu nabral rychlost a udělal první zastávku v Santa Aně. Dívka nevystoupila. Nevystoupila ani v Oceanside ani v Del Mar. V San Diegu jsem hbitě seskočil, najal jsem si taxík a před nádražní budovou, vystavěnou ve starém španělském slohu, jsem čekal osm minut na nosiče zavazadel. Pak přišla i dívka.

Nevzala si taxík. Přešla na druhou stranu ulice a zahrnula za roh k půjčovně aut. Po delší chvíli vyšla ven se zklamaným výrazem v obličeji. Bez řidičského průkazu vám nikdo auto nepůjčí. Člověk by čekal, že to mohla vědět.

Tentokrát nasedla do taxíku, který vytočil půloblouk a rozjel se na sever. Můj taxík udělal totéž. Měl jsem trochu potíže se svým řidičem, když jsem po něm chtěl, aby vůz sledoval.

„O tomhle se píše v knížkách, šéfe. My v Dago to neděláme.“

Podal jsem mu pětidolar a pouzdro se zmenšenou fotokopii licence soukromého detektiva. Obojí si prohlédl. Pak se podíval dopředu na ulici.

„Jak si přejete, ale budu to hlásit,“ řekl. „Dispečer to asi oznámí policejnímu komisařství. U nás se to vede takhle, šéfe.“

„V takovémhle spořádaném městě bych měl bydlet,“ řekl jsem. „A ztratil jste ho. Dvě ulice před námi zahrnul doleva.“

Řidič mi vrátil průkaz. „Houby s octem,“ odbyl mě. „K čemu mám podle vás vysílačku?“ Zvedl mikrofon a promluvil do něj.

V Ash Street zahrnul na dálnici číslo 101, zařadili jsme se do proudu vozidel a jeli šedesátkou. Zíral jsem mu na zátylek.

„Nemějte vůbec starosti,“ řekl mi řidič přes rameno. „Těch pět lupenů dostanu navrch, co?“

„Ano. A proč si nemám dělat starosti?“

„Cestující jede do Esmeraldy. Je to osmnáct kilometrů na sever odsud na pobřeží moře. Má namířeno, jestli si to ovšem

nerozmyslí cestou, do motelu Rancho Descansado. To je španělsky odpočívát, rekreovat se.“

„Hrome, to jsem vůbec nepotřeboval taxík,“ řekl jsem.

„Musíte zaplatit za službičku, šéfe. Na ksicht vám zeleninu taky nedají.“

„Vy jste Mexičan?“

„My si tak neříkáme, šéfe. Jsme španělští Američané. V USA jsme se narodili a vyrostli. Někteří z nás sotva dovedou španělsky promluvit.“

„*Es gran lástima*,“ řekl jsem. „*Una lengua muchísima hermosa*.“

Otočil hlavu a zazubil se „*Tiene Vd. razón, amigo. Estoy muy bien de acuerdo*.“

Jeli jsme dál k Torrance Beach, projeli jsme tudy a odbočili k výběžku. Taxikář občas promluvil do vysílačky. Natočil hlavu a promluvil opět na mě.

„Nechcete, aby vás viděli?“

„A co ten řidič? Neřekne pasažérce, že je sledujeme?“

„On to zatím sám neví. Proto se ptám vás.“

„Jestli můžete, předjedte ho, abyste tam byl dřív. Dám vám pět dolarů navrch.“

„Platí. Ani to nezpozoruje. Až se s ním někdy sejdu u flašky *tecate*, budu si z něj utahovat.“

Projeli jsme malým nákupním střediskem, pak se silnice rozšířila a domy po jedné straně začaly vypadat draze a nikoli nově, zatímco domy na druhé straně vypadaly velice nově a ještě ne levně. Silnice se znovu zužovala a vjeli jsme do pásma s nejvyšší povolenou rychlostí čtyřicet kilometrů. Řidič prudce zabočil doprava, propletl se několika úzkými uličkami, projel na červenou, a než jsem uhodl, kam jedeme, klouzali jsme do kaňonu, kde se nalevo za širokou mělkou pláží se dvěma stano-
višti pobřežní hlídky na kovové konstrukci leskly vlny Tichého oceánu. Na úpatí kaňonu řidič zatočil k příjezdové cestě, ale zastavil jsem ho. Na veliké tabuli svítila na zeleném poli zlaté písmena El Rancho Descansado.

„Stáhněte se z dohledu,“ řekl jsem. „Chci mít jistotu.“

Řidič vycouval na dálnici, rychle projel podél štukové zídky, ostře zahrnul na úzkou klikatou cestičku na konci zídky a tam zastavil. Nad námi se klenula koruna sukovitého, vidlicovitě rozvětveného blahovičníku. Vystoupil jsem z vozu, nasadil jsem si tmavé brýle, odcoural jsem se kousek po dálnici k světle červenému džípu s firmou servisu a opřel jsem se o něj. Po svahu sjížděl taxík a zabočil k Rancho Descansado. Uběhly tři minuty. Taxík se objevil prázdný a jel do kopce. Vrátil jsem se k řidiči.

„Vůz číslo 423,“ řekl jsem. „Souhlasí?“

„To je on. Co teď?“

„Počkáme. Jak to tady vypadá?“

„Bungalovy s garážemi. V některých je místo pro jednu, v jiných pro dvě osoby. V sezoně jsou ceny hodně nadsazené. Teď je slabší provoz. Ceny budou asi poloviční a místa dost.“

„Počkáme pět minut. Pak si půjdu najmout pokoj, nechám tam zavazadla a poohlédnu se, kde by se dal vypůjčit vůz.“

Řekl, že s tím si nemusím dělat starosti. V Esmeraldě jsou tři firmy, kde se dá půjčit auto jakékoli značky a platí se buď podle hodin, nebo podle ujetých kilometrů.

Pět minut jsme čekali. Bylo pár minut po třetí. V žaludku mi kručelo, že bych ukradl oběd i psovi.

Zaplatil jsem taxikáři a díval jsem se, jak odjíždí. Pak jsem přešel přes dálnici ke kanceláři recepce a vstoupil jsem.

3. KAPITOLA

» Opřel jsem se zdvořile loktem o pult a podíval jsem se na mladíka s tečkovaným motýlkem a spokojeným výrazem ve tváři. Sklouzl jsem pohledem na dívku za malou telefonní centrálou u stěny. Byla venkovský typ, tvář se jí leskla líčidly a za hlavou jí vyčuhoval ohon středně plavých vlasů. Měla však hezké, velké, mírné oči, a když se podívaly na recepčního, zatřípytily se. Koukl